

„Jeg kommer straks,“ sagde han inde i Skægget.

Hun blev endnu en Tid staaende med Haanden paa Dørlaasen, som om hun ventede, at han havde mere at sige hende. Saa aabnede hun tøvende og gik langsomt ud.

Men da hun allerede var halvt ude af Døren, sagde hun — uden at vende sig om imod ham:

„Har du talt med Doktoren? Han har nok været her i Byen i Eftermiddag.“

„Doktoren? . . . Ja, jeg har. Hvem har fortalt dig det?“

„Aa, det var blot noget, jeg tænkte mig,“ sagde hun og lukkede Døren stille i efter sig.

Emanuel rørte sig ikke; han var bleven bleg.

Efter en Stunds Forløb rejste han sig og gik et Par Gange uroligt frem og tilbage over Gulvet, hvorefter han stillede sig hen ved Vinduet og gav sig til at stirre ud i den mørke Have.

Han forstod, at Hansine anede alt, — og hans Hjærte blødte, idet han tænkte paa, hvor meget hun i Stilhed maatte have lidt i disse Dage.

Men nu maatte . . . nu skulde det ogsaa være forbi! Han følte, at dette vilde blive den sidste, afgørende Kamp med hans Blods ulyksalige Fædrenerav, den sidste Prøve paa hans Frigørelse. Og han skulde nok sejre.